

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

19. září 2018 *

„Řízení o předběžné otázce – Naléhavé řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v trestních věcech – Směrnice (EU) 2016/343 – Presumpce neviny – Označování na veřejnosti za vinného – Právní ochrana – Postup přezkumu legality rozhodnutí o vzetí do vazby“

Ve věci C-310/18 PPU,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Specializiran nakazatelen sad (zvláštní trestní soud, Bulharsko) ze dne 11. května 2018, došlým Soudnímu dvoru téhož dne, v trestním řízení proti

Emilu Milevovi,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta, předsedkyně senátu, J.-C. Bonichot, A. Arabadžev, S. Rodin (zpravodaj) a E. Regan, soudci,

generální advokát: M. Wathelet,

vedoucí soudní kanceláře: R. Șereș, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 11. července 2018,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za E. Mileva jím samotným,
- za nizozemskou vládu M. K. Bulterman, jako zmocněnkyní,
- za Evropskou komisi R. Troostersem a Y. Marinovou, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 7. srpna 2018,

vydává tento

* Jednací jazyk: bulharština.

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 3, čl. 4 odst. 1 a článku 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/343 ze dne 9. března 2016, kterou se posilují některé aspekty presumpce nevinny a právo být přítomen při trestním řízení před soudem (Úř. věst. 2016, L 65, s. 1), ve světle bodů 16 a 48 odůvodnění této směrnice, jakož i článků 47 a 48 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci trestního řízení proti Emilu Milevovi ve věci držení dotyčného ve vazbě.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Bod 10 odůvodnění směrnice 2016/343 uvádí:

„Stanovením společných minimálních pravidel pro ochranu procesních práv podezřelých a obviněných osob tato směrnice usiluje o posílení důvěry členských států v systémy trestního soudnictví jiných členských států, a tím usnadňuje vzájemné uznávání rozhodnutí v trestních věcech. Tato společná minimální pravidla mohou rovněž vést k odstranění překážek volného pohybu občanů na území členských států.“

- 4 Bod 16 odůvodnění této směrnice zní takto:

„Presumpce nevinny by byla porušena, pokud by veřejná prohlášení učiněná orgány veřejné moci nebo soudní rozhodnutí jiná než o vině označovala podezřelou nebo obviněnou osobu za vinnou, dokud její vina nebyla prokázána zákonným způsobem. Taková prohlášení nebo soudní rozhodnutí by neměla vzbuzovat dojem, že je taková osoba vinná. Tím by neměly být dotčeny úkony trestního stíhání, jejichž cílem je prokázat vinu podezřelé nebo obviněné osoby, jako je obvinění, ani soudní rozhodnutí, v jejichž důsledku se stává podmíněný trest vykonatelným, za podmínky, že je dodrženo právo na obhajobu. Rovněž by tím neměla být dotčena předběžná rozhodnutí procesní povahy, která přijímají justiční nebo jiné příslušné orgány a jež jsou založena na podezření či usvědčujících důkazech, jako jsou rozhodnutí o vyšetřovací vazbě, pokud taková rozhodnutí neoznačují podezřelou nebo obviněnou osobu za vinnou. Před přijetím předběžného rozhodnutí procesní povahy by měl příslušný orgán nejprve ověřit, zda jsou důkazy usvědčující podezřelou nebo obviněnou osobu dostatečně průkazné pro dotčené rozhodnutí, a rozhodnutí by tyto usvědčující důkazy mělo uvádět.“

- 5 Podle bodu 48 odůvodnění uvedené směrnice:

„Vzhledem k tomu, že tato směrnice stanoví minimální pravidla, měly by mít členské státy možnost rozšířit práva stanovená v této směrnici s cílem poskytnout vyšší úroveň ochrany. Úroveň ochrany poskytovaná členskými státy by nikdy neměla být nižší než normy stanovené Listinou nebo [Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsanou v Římě dne 4. listopadu 1950] v souladu s tím, jak je vykládají Soudní dvůr a Evropský soud pro lidská práva.“

- 6 Článek 1 téže směrnice, nadepsaný „Předmět“, stanoví:

„Tato směrnice stanoví společná minimální pravidla týkající se:

- a) některých aspektů presumpce nevinny v trestním řízení;

b) práva být přítomen při trestním řízení před soudem.“

7 Článek 2 směrnice 2016/343, nadepsaný „Oblast působnosti“, stanoví:

„Tato směrnice se vztahuje na fyzické osoby podezřelé nebo obviněné v trestním řízení. Použije se ve všech stádiích trestního řízení od okamžiku, kdy se určitá osoba stane podezřelou nebo je obviněna ze spáchání trestného činu nebo údajného trestného činu, až do okamžiku nabytí právní moci konečného rozhodnutí o tom, zda tato osoba uvedený trestný čin spáchala.“

8 Článek 3 této směrnice, nadepsaný „Presumpce neviny“, stanoví:

„Členské státy zajistí, aby byla podezřelá nebo obviněná osoba považována za nevinnou, dokud její vina nebyla prokázána zákonným způsobem.“

9 Článek 4 uvedené směrnice, nadepsaný „Označování na veřejnosti za vinného“, v odstavci 1 uvádí:

„Členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění toho, aby do doby, než byla podezřelá nebo obviněná osobě prokázána vina zákonným způsobem, nebyla tato osoba ve veřejných prohlášeních orgánů veřejné moci a soudních rozhodnutích jiných než o vině označována za vinnou. Tím nejsou dotčeny úkony prováděné v rámci trestního stíhání, jejichž účelem je prokázat vinu podezřelé nebo obviněné osoby, ani předběžná rozhodnutí procesní povahy, která přijaly soudní nebo jiné příslušné orgány a jež jsou založena na podezření či na usvědčujících důkazech.“

10 Podle článku 10 téže směrnice, nazvaného „Právní ochrana“:

„1. Členské státy zajistí, aby podezřelé a obviněné osoby měly účinný prostředek právní ochrany, pokud jsou jejich práva přiznaná touto směrnicí porušena.

2. Aniž jsou dotčena vnitrostátní pravidla a systémy pro přípustnost důkazních prostředků, zajistí členské státy, aby při posuzování výpovědi podezřelé nebo obviněné osoby nebo hodnocení důkazů získaných při porušení jejího práva nevypovídat či neobviňovat sama sebe byla dodržena práva na obhajobu a na spravedlivý proces.“

Bulharské právo

11 Článek 63, nadepsaný „Vazba“, Nakazatelnost procesualen kodeks (trestní řád, dále jen „NPK“) stanoví v odst. 1 následující:

„Rozhodnutí o vzetí do ‚vazby‘ se přijímá, když existuje důvodné podezření, že obviněný spáchal trestný čin [...]“

12 Článek 64 NPK, který se týká přijetí zajišťovacího opatření „vazby“ ve fázi přípravného řízení, v odst. 4 stanoví:

„Soud přijme zajišťovací opatření ‚vazby‘, jestliže jsou splněny podmínky stanovené v čl. 63 odst. 1 [...]“

13 Podle článku 65 odst. 1 a 4 NPK může obviněný, vůči němuž bylo přijato zajišťovací opatření „vazby“, kdykoliv během přípravného řízení navrhnout přezkum tohoto opatření. Soud pak ověří, zda všechny důvody, na základě kterých bylo toto opatření přijato, včetně důvodného podezření, že obviněný spáchal dotčený trestný čin, nadále existují.

Věc v původním řízení a předběžné otázky

- 14 V rámci vyšetřování zahájeného z důvodu loupeže spáchané v roce 2008 v obchodě v Sofii (Bulharsko) byl E. Milev podezřelý z toho, že byl jedním z pachatelů této loupeže. Nebyl však obviněn.
- 15 Dne 31. července 2009 bylo toto vyšetřování zastaveno, neboť nebylo možné identifikovat žádnou z podezřelých osob.
- 16 Předkládající soud uvádí, že proti E. Milevovi jsou vedena další dvě probíhající trestní řízení.
- 17 Ohledně prvního z těchto řízení, jež se týká loupeže v bance, předkládající soud uvádí, že bulharský soud odmítl vzít E. Mileva do vazby vzhledem k tomu, že výpověď hlavního svědka, BP, nebyla věrohodná. V této věci zatím nebylo vydáno žádné meritorní soudní rozhodnutí.
- 18 Pokud jde o druhé řízení, které se týká vedení organizované zločinecké skupiny vytvořené s cílem spáchat loupeže a v jehož rámci je hlavním svědkem opět BP, předkládající soud uvádí, že E. Milev byl ve vazbě od 24. listopadu 2013 do 9. ledna 2018, kdy byl v plném rozsahu zproštěn obžaloby z důvodu, že bulharský soud nepovažoval výpověď BP za věrohodnou. Na svobodu však E. Milev propuštěn nebyl.
- 19 Dne 11. ledna 2018 bylo znovu zahájeno řízení ve věci loupeže spáchané v roce 2008. BP byl znovu vyslechnut jako svědek.
- 20 Téhož dne byl E. Milev zatčen za účelem předvedení před soud, který měl rozhodnout o jeho vzetí do vazby.
- 21 V prvním stupni bylo návrhu státního zástupce na vzetí E. Mileva do vazby vyhověno s odůvodněním, že svědecká výpověď BP je *prima facie* věrohodná. Ve druhém stupni bylo rozhodnutí o vzetí do vazby potvrzeno na základě podrobné svědecké výpovědi BP a z důvodu, že svědek může být činěn trestněprávně odpovědným za nepravdivou výpověď. Podle předkládajícího soudu oba soudy, jimž byla věc předložena, hodnotily svědeckou výpověď BP odděleně bez porovnání s jinými důkazy ve prospěch E. Mileva. Dotyčné soudy navíc nerozhodly o výhradách vznesených v tomto ohledu obhájcem E. Mileva.
- 22 Předkládající soud zdůrazňuje, že při přezkouvání trvání důvodů vazby měl soud prvního stupně za to, že podrobná analýza důkazů není nutná a hodnotil výlučně svědeckou výpověď BP. Tento soud se také domníval, že je možné E. Mileva ponechat ve vazbě na základě usvědčujících důkazů s nižší důkazní hodnotou. Soud druhého stupně potvrdil toto posouzení, zhodnotil výpovědi svědků velmi obecně a konstatoval, že „ačkoliv jsou“ důkazy „povšechné [...] vyznívají v neprospěch obviněného [...] a nejsou vyvráceny jinými důkazy“.
- 23 Při druhém přezkouvání trvání důvodů vazby měl soud druhého stupně za to, že v souladu se změnou NPK je třeba výpovědi a důkazy ve spise hodnotit nikoli důkladně, ale velmi obecně, a v rámci takového hodnocení stačí konstatovat, že existuje obecná pravděpodobnost a podezření, že se E. Milev podílel na spáchání dotčeného trestného činu.
- 24 Předkládající soud poukazuje na to, že výhrady vznesené obhájcem obviněného, jež se týkaly zaujatosti a nedůvěryhodnosti výpovědi BP, nebyly předmětem přezkoumání ze strany soudu druhého stupně, který ostatně o těchto výhradách nerozhodl.
- 25 Předkládající soud uvádí, že E. Milev k němu podal návrh na přezkum legality jeho vazby.
- 26 Tento soud uvádí, že se E. Milev domnívá, že podmínka stanovená vnitrostátní právní úpravou pro přijetí rozhodnutí o vazbě a rozhodnutí o dalším trvání vazby, jež vychází z existence „důvodného podezření“, že obviněný spáchal trestný čin, musí být vykládána tak, jak je definována

v rozsudku ESLP ze dne 30. srpna 1990, Fox, Campbell a Hartley v. Spojené království (ES:ESLP:1990:0830JUD001224486). Emil Milev tvrdí, že tato podmínka vyžaduje, aby existovaly objektivní údaje, jež mohou přesvědčit nestranného pozorovatele, že dotyčná osoba pravděpodobně spáchala dotčený trestný čin. Emil Milev také předložil konkrétní argumenty týkající se důvěryhodnosti svědka, BP, a jeho obhájce podal řadu žádostí o shromáždění důkazů k ověření důvěryhodnosti výpovědi BP.

- 27 Předkládající soud připomíná, že se stav vnitrostátního práva a vnitrostátní judikatury v této oblasti měnil.
- 28 V důsledku toho se vyvinula nová vnitrostátní judikatura týkající se přezkoumání „důvodného podezření“, podle níž musí soud, který věc projednává jak během fáze před zahájením soudního řízení, tak během soudního řízení, rozhodnout poté, co se seznámil s důkazy *prima facie*, a nikoli podrobně.
- 29 Předkládající soud je toho názoru, že rozhodnutí o dalším trvání vazby jsou „předběžnými rozhodnutími procesní povahy“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 druhé věty směrnice 2016/343, která mají také určité charakteristiky rozhodnutí „o vině“, na něž odkazuje první věta tohoto ustanovení.
- 30 Klade si proto také otázku, jaká musí být jeho úroveň přezkoumání základních usvědčujících důkazů a do jaké míry musí poskytnout jednoznačnou a konkrétní odpověď na argumenty obviněného s ohledem na příslušné prvky práva na obhajobu stanovené v článku 10 směrnice 2016/343 a čl. 47 odst. 1 Listiny. Konečně se táže, zda skutečnost, že bod 16 odůvodnění této směrnice stanoví, že předběžné rozhodnutí procesní povahy „by [...] mělo uvádět“ usvědčující důkazy, znamená, že tyto důkazy mohou být předmětem jednání před soudem, nebo že je soud může pouze zmínit.
- 31 Za těchto podmínek se Specializiran nakazatelen sad (zvláštní trestní soud, Bulharsko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je vnitrostátní judikatura, která podmiňuje další trvání zajišťovacího opatření ‚vazby‘ (čtyři měsíce po zatčení obviněného) existencí ‚důvodného podezření‘, kterým se rozumí pouhé zjištění, že obviněný *prima facie* mohl spáchat dotčený trestný čin, v souladu s článkem 3, čl. 4 odst. 1 druhou větou, článkem 10, čtvrtou a pátou větou bodu 16 odůvodnění a bodem 48 odůvodnění směrnice 2016/343, jakož i s články 47 a 48 Listiny?

Pokud tomu tak není, je vnitrostátní judikatura, která ‚důvodným podezřením‘ rozumí vysokou pravděpodobnost, že dotčený trestný čin spáchal obviněný, v souladu s výše uvedenými ustanoveními?

2) Je vnitrostátní judikatura, která ukládá soudu, jenž rozhoduje o žádosti o změnu již uloženého zajišťovacího opatření ‚vazby‘, aby odůvodnil své rozhodnutí bez porovnání důkazů v neprospěch a ve prospěch, i když obhájce obviněného přednesl v tomto směru argumenty – přičemž jediným důvodem pro toto omezení je to, že musí být zachována nestrannost soudce pro případ, že bude příslušný k meritornímu projednání této věci – slučitelná s čl. 4 odst. 1 druhou větou, článkem 10, čtvrtou a pátou větou bodu 16 odůvodnění a bodem 48 odůvodnění směrnice 2016/343, jakož i s článkem 47 Listiny?

Pokud tomu tak není, je vnitrostátní judikatura, podle níž soud provede podrobnější a cílenější hodnocení důkazů a jednoznačně odpoví na argumenty obhájce obviněného, i když tím vyvolá riziko, že pokud bude příslušný k meritornímu projednání této věci, nebude ji moci projednat ani vyslovit konečné rozhodnutí o vině – což by znamenalo, že tuto věc meritorně projedná jiný soud – v souladu s výše uvedenými ustanoveními?“

K naléhavému řízení o předběžné otázce

- 32 Předkládající soud požádal, aby tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce byla projednána v naléhavém řízení o předběžné otázce upraveném v článku 107 jednacího řádu Soudního dvora.
- 33 Na podporu své žádosti se tento soud dovolává skutečnosti, že je E. Milev v současné době ve vazbě a že na základě odpovědi Soudního dvora rozhodne o otázce legality prodloužení této vazby.
- 34 V této souvislosti je třeba v první řadě zdůraznit, že se tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týká výkladu směrnice 2016/343, která spadá do oblasti upravené v hlavě V části třetí Smlouvy o FEU, která se týká prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Může být tudíž projednána v naléhavém řízení o předběžné otázce.
- 35 Co se ve druhé řadě týče kritéria naléhavosti, je podle judikatury Soudního dvora třeba zohlednit skutečnost, že dotyčná osoba ve věci v původním řízení je v současné době zbavena osobní svobody a její ponechání ve vazbě závisí na vyřešení sporu v původním řízení (rozsudek ze dne 28. července 2016, JZ, C-294/16 PPU, EU:C:2016:610, bod 29 a citovaná judikatura).
- 36 V projednávané věci z poznatků předaných předkládajícím soudem a připomenutých v bodech 19 až 25 tohoto rozsudku vyplývá, že E. Milev je v současné době zbaven osobní svobody a jeho ponechání ve vazbě závisí na rozhodnutí Soudního dvora, jelikož jeho odpověď na položené otázky může mít za následek jeho okamžité propuštění (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. prosince 2017, Ardic, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, bod 59).
- 37 Za těchto podmínek rozhodl první senát Soudního dvora dne 5. června 2018 na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta o vyhovění žádosti předkládajícího soudu o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení.

K předběžným otázkám

- 38 Podstatou předběžných otázek předkládajícího soudu, které je třeba posoudit společně, je, zda musí být článek 3, čl. 4 odst. 1 a článek 10 směrnice 2016/343, ve světle bodů 16 a 48 odůvodnění této směrnice, jakož i článků 47 a 48 Listiny, vykládány v tom smyslu, že pokud má vnitrostátní soud ověřit, zda existuje „důvodné podezření“ ve smyslu vnitrostátní právní úpravy, že se určitá osoba dopustila trestného činu, na němž závisí ponechání posledně uvedené osoby ve vazbě, může se tento soud omezit na konstatování, že tato osoba *prima facie* mohla spáchat tento trestný čin, nebo musí uvedený soud zkoumat, zda existuje vysoká pravděpodobnost, že uvedená osoba spáchala uvedený trestný čin. Předkládající soud si rovněž klade otázku, zda tato ustanovení musí být vykládána v tom smyslu, že vnitrostátní soud, jenž rozhoduje o žádosti o změnu opatření vazby, může odůvodnit své rozhodnutí bez porovnání důkazů v neprospěch a ve prospěch, nebo tento soud musí provést podrobnější hodnocení těchto důkazů a poskytnout jednoznačnou odpověď na argumenty předložené zadrženou osobou.
- 39 Na úvod je třeba konstatovat, že článek 2 směrnice 2016/343 stanoví, že se tato směrnice vztahuje na fyzické osoby podezřelé nebo obviněné v trestním řízení, a to ve všech stádiích trestního řízení od okamžiku, kdy se určitá osoba stane podezřelou nebo je obviněna ze spáchání trestného činu nebo údajného trestného činu, až do okamžiku nabytí právní moci konečného rozhodnutí o tom, zda tato osoba uvedený trestný čin spáchala.
- 40 Vzhledem k tomu, že předkládající soud musí rozhodnout o legalitě dalšího trvání vazby nařízené v trestním řízení proti E. Milevovi z důvodu, že existuje důvodné podezření, že se dopustil trestného činu, je třeba mít za to, že se na E. Mileva a tento vnitrostátní postup směrnice 2016/343 vztahuje.

- 41 Avšak vzhledem k tomu, že z předkládacího rozhodnutí nevyplývá, že se ve věci v původním řízení jedná o existenci účinného prostředku právní ochrany, jak je stanoven v čl. 10 odst. 1 směrnice 2016/343, nebo o jednu z oblastí upravených v čl. 10 odst. 2 této směrnice, není tento článek relevantní pro účely odpovědi, kterou je Soudní dvůr v projednávané věci povinen poskytnout.
- 42 Pokud jde o další ustanovení směrnice 2016/343, na které odkazuje předkládající soud, je třeba uvést, že článek 3 této směrnice stanoví, že členské státy zajistí, aby byla podezřelá nebo obviněná osoba považována za nevinnou, dokud její vina nebyla prokázána zákonným způsobem.
- 43 V tomto ohledu čl. 4 odst. 1 uvedené směrnice stanoví, že členské státy jsou povinny přijmout opatření nezbytná k zajištění toho, aby do doby, než byla podezřelá nebo obviněná osobě prokázána vina zákonným způsobem, nebyla tato osoba zejména v soudních rozhodnutích jiných než o vině označována za vinnou, přičemž tím nejsou dotčena předběžná rozhodnutí procesní povahy, která přijaly soudní nebo jiné příslušné orgány a jež jsou založena na podezření či na usvědčujících důkazech.
- 44 Toto ustanovení je třeba vykládat ve světle bodu 16 odůvodnění směrnice 2016/343, podle kterého dodržováním presumpce nevinny nejsou dotčena rozhodnutí o vyšetřovací vazbě, pokud taková rozhodnutí neoznačují podezřelou nebo obviněnou osobu za vinnou. Podle tohoto bodu odůvodnění by měly příslušné soudní orgány před přijetím předběžného rozhodnutí procesní povahy nejprve ověřit, zda jsou důkazy usvědčující podezřelou nebo obviněnou osobu dostatečně průkazné pro dotčené rozhodnutí, a rozhodnutí by tyto usvědčující důkazy mělo uvádět.
- 45 Kromě toho je třeba poznamenat, že cílem směrnice 2016/343 je, jak vyplývá z jejího článku 1 a bodu 9 odůvodnění, stanovit společná minimální pravidla platná pro trestní řízení, jež se týkají některých aspektů presumpce nevinny a práva být přítomen před soudem.
- 46 Dále v souladu s bodem 10 odůvodnění směrnice 2016/343 se tato směrnice omezuje na stanovení společných minimálních pravidel pro ochranu procesních práv podezřelých a obviněných osob s cílem posílit důvěru členských států v systémy trestního soudnictví jiných členských států, a tím usnadnit vzájemné uznávání rozhodnutí v trestních věcech.
- 47 Vzhledem k minimální povaze harmonizace sledované směrnicí 2016/343 nelze tedy tuto směrnici vykládat jako úplný a vyčerpávající nástroj, jehož účelem je stanovit všechny podmínky pro přijetí rozhodnutí o vazbě.
- 48 Z výše uvedeného vyplývá, že směrnice 2016/343, a zejména její článek 3 a čl. 4 odst. 1, nebrání tomu, aby byla v rámci trestních řízení přijata taková předběžná rozhodnutí procesní povahy, jako je rozhodnutí o dalším trvání vazby přijaté soudním orgánem, která jsou založena na podezření či na usvědčujících důkazech, pokud tato rozhodnutí neoznačují zadrženou osobu za vinnou. Pokud jde dále o otázky, jimiž se předkládající soud táže na podmínky, za jakých může být rozhodnutí o vazbě přijato, a konkrétně na míru, do jaké musí být o pachateli trestního činu přesvědčen, na způsob, jakým musí hodnotit různé důkazy, a na rozsah odůvodnění, které musí poskytnout v odpověď na argumenty, jež jsou před ním vzneseny, je třeba uvést, že takové otázky nejsou touto směrnicí upraveny a řídí se pouze vnitrostátním právem.
- 49 V důsledku toho je třeba na položené otázky odpovědět tak, že článek 3 a čl. 4 odst. 1 směrnice 2016/343 musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby byla přijata taková předběžná rozhodnutí procesní povahy, jako je rozhodnutí o dalším trvání vazby přijaté soudním orgánem, která jsou založena na podezření či na usvědčujících důkazech, pokud tato rozhodnutí neoznačují zadrženou osobu za vinnou. Tato směrnice naproti tomu neupravuje podmínky, za kterých mohou být rozhodnutí o vazbě přijata.

K nákladům řízení

- 50 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 3 a čl. 4 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/343 ze dne 9. března 2016, kterou se posilují některé aspekty presumpce neviny a právo být přítomen při trestním řízení před soudem, musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby byla přijata taková předběžná rozhodnutí procesní povahy, jako je rozhodnutí o dalším trvání vazby přijaté soudním orgánem, která jsou založena na podezření či na usvědčujících důkazech, pokud tato rozhodnutí neoznačují zadrženou osobu za vinnou. Tato směrnice naproti tomu neupravuje podmínky, za kterých mohou být rozhodnutí o vazbě přijata.

Podpisy.